

ΚΕΦΑΛΑΙΟ 3

ΗΤΑΝ ΕΝΤΕΛΩΣ ΑΛΛΟΚΟΤΗ ΑΙΣΘΗΣΗ – απ’ την πόρτα της παραλίας βρέθηκε ξαφνικά σ’ ένα σκοτεινό διάδρομο. Θυμόταν πόσες φορές στο παρελθόν είχε αγκαλιάσει τον πατέρα του πριν τον αποχαιρετήσει, κι έπειτα τον είχε δει να μπαίνει σ’ αυτήν ακριβώς την πόρτα κι ύστερα όλα μαζί να εξαφανίζονται, σαν να μην υπήρχε ποτέ πόρτα σ’ αυτό το σημείο. Μαγεία. Να τι σήμαινε μαγεία.

Η καρδιά του Τίμοθι χτυπούσε σαν ταμπούρλο, και μέχρι να ρίξει μια ματιά στο γύρω χώρο δεν τολμούσε ούτε ν’ αναπνεύσει, μέχρι που πόνεσε το στήθος του. Ο Έντγκαρ προπορευόταν, κρώζοντας δυνατά, όλο χαρά, κι από πίσω του ακολουθούσε ο Λέανδρος. Το κοράκι σιάθηκε για λίγο στον ώμο του κοκκινομάλλη μάγου και κοίταξε με αγωνία τον Τίμοθι, που έκανε τα πρώτα του βήματα μέσα στο σπίτι του πατέρα του.

«Το σπίτι του πατέρα μου» ψιθύρισε, επαναλαμβάνοντας ασυναίσθητα τη σκέψη του ψυχανεμιστή.

«Είναι δικό σου σπίτι τώρα» είπε ο Λέανδρος, κι η φωνή του ακούστηκε σαν γλυκός βρυχηθμός, στο βλέμμα του άστραψε μια σπίθα επιδοκιμασίας. «Καλώς όρισες στην

πολιτεία του Άρκανουμ, Τίμοθι Κέιντ. Στην πατρίδα σου».

Το αγόρι πάγωσε. Ο Ίβαρ γλίστρησε και πέρασε στο πλάι του, ίδιος με τις σκιές, αόρατος σχεδόν, σαν χαμαιλέοντας, εξερευνώντας το διάδρομο πιο πέρα, ψάχνοντας για άγνωστες οσμές στον αέρα. Ο ηλικιωμένος πολεμιστής ήταν σ' επιφυλακή, για οτιδήποτε θα μπορούσε ν' απειλεί τους φίλους του. Μετά από λίγο ο Τίμοθι άκουσε μια μεταλλική κλαγγή, καθώς κι ο Σέρινταν έμπαινε στον καινούριο τούτο κόσμο, κι αυτός για πρώτη φορά. Τώρα που βρίσκονταν όλοι εδώ, ξαφνικά η Καρτερία του φάνηκε μακρινή, τρομακτικά μακρινή.

«Κρα! Κρα!» φώναξε ο Έντγκαρ απ' τον ώμο του Λέανδρου, χτυπώντας τα φτερά του. «Τιμ; Όλα καλά;»

Ο Τίμοθι πήρε με το ζόρι μια ανάσα. Κούνησε αργά το κεφάλι. «Έτσι νομίζω».

Αλλά ήταν ψέμα. Φυσικά και δεν ήταν όλα καλά. Με τίποτα. Μπορεί στο νησί πολλές φορές να τον έπνιγε η μοναξιά, αλλά ποτέ ξανά ο Τίμοθι δεν είχε νιώσει το αίσθημα του φόβου. Τώρα ο φόβος έζωνε το κορμί του, κύλαγε σαν ξαφνική φωτιά στις φλέβες του, σαν να τον είχε τσιμπήσει συννεφόψαρο μολύνοντάς τον μέσα σε μια στιγμή με το φαρμάκι του. Μόνο που το τσίμπημα του συννεφόψαρου πέραναγε σχετικά γρήγορα, δεν ήταν θανατηφόρο. Ενώ αυτό... ο φόβος... αναρωτιόταν αν θα τον ένιωθε για πάντα.

Πόσες φορές του είχε εξηγήσει ο πατέρας του για ποιο λόγο έπρεπε να ζει *μόνος του*; Δεκάδες. Εκατοντάδες. Του το 'χε πει – εδώ θα 'ταν αβοήθητος, ένας ανάπηρος. Θα κινδύνευε η ζωή του. Οι άνθρωποι δε θα καταλάβαιναν την αδυναμία του. Κι όταν οι άνθρωποι δεν καταλάβαιναν κάτι, πρόσθετε πάντα ο πατέρας του, συχνά το κοροϊδεύαν

και καμιά φορά μπορεί και να θέλαν να το καταστρέψουν. *Λάθος της φύσης*, του είχε πει. Ο κόσμος θα τον αντιμετώπιζε σαν λάθος της φύσης. Και παρόλο που ο πατέρας του ποτέ δεν είχε αφήσει να φανεί εκ μέρους του κάποιο ανάλογο αίσθημα, ο Τίμοθι ένιωθε πως, κατά βάθος, κι ο Άργκους συμφωνούσε.

Ο διάδρομος φωτιζόταν ελαφρά από μεγάλες σφαιρικές λάμπες που κρέμονταν στους τοίχους σε όλο του το μήκος. Του πήρε μερικά λεπτά να διαπιστώσει πως οι λάμπες αυτές δεν ήταν καρφωμένες αλλά αιωρούνταν στο κενό. Οι τοίχοι ήταν φτιαγμένοι από σκούρο ξύλο, με περίτεχνα σκαλίσματα γύρω απ' τις επίσης ανάγλυφες πόρτες. Οι σανίδες στο πάτωμα ήταν πιο ανοιχτόχρωμες, και στη γυαλάδα τους αντιφέγγιζε το χλωμό φως κάθε λάμπας.

Μια ανατριχίλα τον διαπέρασε, όμως αυτήν τη φορά το αίσθημα δεν έμοιαζε με φόβο. Ένα αμυδρό χαμόγελο τρεμόπαιξε στα χείλη του, κι ο Τίμοθι έκανε ένα βήμα προς τον τοίχο. Ένιωθε τα βλέμματα των άλλων πάνω του, καθώς πλησίαζε την αστραφτερή σφαίρα, γεμάτος περιέργεια.

«Πώς λειτουργούν;» ρώτησε.

Ο Λεάνδρος δεν αποκρίθηκε αμέσως, κι έτσι ο Τίμοθι γύρισε προς το μέρος του. Ο μεγαλόσωμος μάγος χάιδεψε απαλά τη γενειάδα του, ξεμπλέκοντας μερικές μπούκλες, κι έπειτα σήκωσε τους ώμους. «Ειλικρινά δεν ξέρω να σου πω, Τίμοθι. Είναι μαγεία. Τα πάντα σ' αυτό τον κόσμο γίνονται με κάποιο μαγικό τρόπο. Τις λάμπες τις ανάβουμε είτε κουνώντας το χέρι μπροστά τους ή απλά λέγοντάς τους ν' ανάψουν. Με κάποιον τρόπο, νιώθουν την ανάγκη σου για φως».

Ο Τίμοθι δέχτηκε την εξήγηση μ' ένα βουβό νεύμα, και

κοίταξε πάλι τη φωτεινή σφαίρα. Ούτε πετρέλαιο ούτε αλυσίδα να τη συγκρατεί στον τοίχο ούτε καν αληθινή φωτιά. Ο πατέρας του του είχε πει ένα σωρό πράγματα για τον κόσμο των μάγων, αλλά πολλά απ' αυτά ήταν δύσκολο να τα φανταστείς χωρίς να τα 'χεις δει ο ίδιος, από πρώτο χέρι. Όπως του είχε πει, δεν υπήρχαν λειτουργίες και μηχανισμοί στη μαγεία.

Κούνησε δειλά το χέρι του κάτω απ' τη λάμπα. Εκείνη συνέχισε να φέγγει.

«Είναι αλήθεια, λοιπόν» είπε ο Λέανδρος.

Το αγόρι ούτε που τον άκουσε. Και βέβαια ήταν αλήθεια. Όταν ο ίδιος του ο πατέρας τον είχε διώξει από το σπίτι του, όταν τον είχε κρατήσει κρυμμένο τόσα χρόνια... ποτέ δε θα 'κανε τέτοιο πράγμα αν δεν ήταν απόλυτα σίγουρος. Αλλά κι ο Λέανδρος έμοιαζε σίγουρος. Το μυαλό του παιδιού γέμισε άξαφνα με εικόνες του πατέρα του, μ' αυτά τα γλυκά μάτια που ήταν πάντα σαν παράταιρα στο βλοσυρό του πρόσωπο.

Ο Τίμοθι χαμήλωσε τα μάτια. Του έλειπε πολύ ο πατέρας του.

Μ' ένα απαλό σφύριγμα ατμού, ο Σέρινταν ακούμπησε το χέρι του στον ώμο του αγοριού. Ο Τίμοθι χαμογέλασε. Με κάποιον τρόπο, ο μεταλλικός του φίλος καταλάβαινε πάντα τότε ο Τίμοθι ένιωθε λύπη ή μοναξιά.

Το αγόρι πήρε μια βαθιά ανάσα, περιεργάστηκε άλλη μια φορά τη μαγική λάμπα, κι έπειτα συνέχισε να προχωρεί στο διάδρομο. Ο Έντγκαρ πέταξε μερικά μέτρα μόνο, απ' τον ώμο του Λέανδρου στου Τίμοθι. Το αγόρι γύρισε και κοίταξε χαμογελώντας το κοράκι, και μολονότι το –κατά κανόνα– φλύαρο πουλί δεν είπε λέξη, ο Τίμοθι ήξερε ότι

κι η δική του έκφραση ήταν ό,τι πιο κοντινό σε χαμόγελο. Όσο μπορεί ποτέ να πει κανείς ότι τα πουλιά έχουν εκφράσεις.

Αν και φυσικά, ο Έντγκαρ δεν ήταν ένα οποιοδήποτε πουλί.

Με μια ανεπαίσθητη υπόκλιση ο Λέανδρος παραμέρισε και τον άφησε να περάσει, κι ο Τίμοθι άρχισε να εξερευνά το διάδρομο. Υπήρχαν ορισμένα σημεία όπου τα ξυλόγλυπτα ήταν εξαιρετικά λεπτοδουλεμένα, όπου φαινομενικά ολόκληρες εικόνες είχαν χαραχτεί πάνω τους – αν και βεβαίως τίποτα δε θα είχε χαραχτεί με την παραδοσιακή έννοια, σίγουρα όλα αυτά ήταν κάτι σαν μαγικές ζωγραφιές. Του ήταν τρομερά δύσκολο να το φανταστεί, γιατί ο Τίμοθι λάτρευε τις κατασκευές, λάτρευε να φτιάχνει πράγματα μόνος του, να δημιουργεί, να αισθάνεται το μηχανισμό τους, την υφή τους όταν τα άγγιζε.

Σταμάτησε όταν έφτασε μπροστά σε μια πόρτα. Πάνω στο ξύλο της ένας σίφουνας από χρώματα είχε στήσει χορό, σαν ένα σύννεφο πράσινο και βιολετί που σάλευε σαν ερωτευμένα θαλασσοπούλια. Ο Τίμοθι κοίταξε το Λέανδρο απορημένος, συνοφρωμένος.

«Α ναι, βέβαια. Σου φαίνεται σαν κάποιο σύμβολο» είπε ο μάγος. «Πολύ συχνά οι πόρτες έχουν τέτοια σύμβολα, που δείχνουν αυτό που κρύβεται πίσω τους. Άλλες φορές μπορεί ένα σύμβολο ή ένα χρώμα σαν κι αυτό να είναι σημάδι ότι η πόρτα είναι κλειδωμένη με κάποιο ξόρκι. Αλλά αυτό εδώ είναι απλώς διακοσμητικό. Είναι ένα είδος –»

«Τέχνης;» ρώτησε ο Τίμοθι.

Ο Λέανδρος έγνεψε καταφατικά. «Ακριβώς. Μπορείς να πεις ότι είναι μια μορφή τέχνης».

Η πόρτα δεν είχε ούτε χερούλι ούτε πόμολο. Ο Τίμοθι άπλωσε διστακτικά το χέρι του και άγγιξε την ξύλινη επιφάνεια. Το ξύλο ήταν ζεστό. Τα κινούμενα χρώματα τύλιξαν το χέρι του σαν ομίχλη.

«Δε νομίζω ότι θα καταφέρεις να την →» πήγε να πει ο Λέανδρος.

Με μια σπρωξιά ο Τίμοθι άνοιξε την πόρτα. Το δωμάτιο που υπήρχε απ' την άλλη ήταν βυθισμένο στο σκοτάδι. Μονάχα οι λάμπες του διαδρόμου φώτιζαν κάποιες λεπτομέρειες στο εσωτερικό, ανάμεσά τους και μια στοίβα κιτρινοσμένους παπύρους με διάφορα μήκη και πάχη.

«Κρα!» φώναξε ο Έντγκαρ, χτυπώντας τα φτερά και χοροπηδώντας πάνω στον ώμο του αγοριού. «Κοίτα να δεις!»

«Μα γιατί; Τι έκανα;» ρώτησε ο Τίμοθι.

Όταν όμως γύρισε προς το μέρος του Λέανδρου, είδε το μάγο να τον κοιτάει με γουρλωμένα μάτια. Ο Τίμοθι σήκωσε τους ώμους όλο αμηχανία. Οι κλειδώσεις του Σέρινταν έτριξαν ελαφρά καθώς έσκυβε κι αυτός να ρίξει μια ματιά στο σκοτεινό δωμάτιο. Πίσω του στεκόταν ο Ίβαρ, μετά βίας ορατός, μονάχα δυο αεικίνητα μάτια που επαγρυπνούσαν για τον παραμικρό κίνδυνο, και με το χέρι στη λαβή του μαχαιριού που 'χε περασμένο στη ζώνη του.

Κανένας απ' τους φίλους του δεν έμοιαζε τόσο σοκαρισμένος όσο ο Λέανδρος. Ο μάγος κούνησε το κεφάλι, σαν να μην πίστευε στα μάτια του, κι έπειτα γέλασε – μ' ένα κοφτό, παγωμένο γέλιο.

«Μου φαίνεται ότι πρέπει να το ξανασκεφτούμε το όλο ζήτημα, το κατά πόσο δεν έχεις μαγικές ικανότητες» είπε σκεφτικός ο Λέανδρος. Βλέποντας ότι ο Τίμοθι τον κοιτού-

σε σαστισμένος, έδειξε την πόρτα και του είπε. «Μπορείς να την κλείσεις;»

Ο Τίμοθι υπάκουσε, τραβώντας την πόρτα προς το μέρος του ώσπου έκλεισε μ' ένα κλικ. Ο Λέανδρος έκανε νόημα στον Ίβαρ.

«Έλα, φίλε μου. Δοκίμασε κι εσύ να την ανοίξεις».

Ο πολεμιστής βγήκε απ' το σκοτάδι. Το σώμα του έπαιρνε πιο σταθερή μορφή καθώς πλησίαζε, σαν να του ήταν δύσκολο να παραμένει αόρατος όταν τον παρατηρούσαν από τόσο κοντά. Τα μαύρα σημάδια στο πρόσωπο και στα χέρια του, σαν ταπουάζ, άλλαζαν απ' τη μια στιγμή στην άλλη, τότε ξεθωριάζοντας, τότε μακραίνοντας τόσο που έμοιαζαν με νυχιές πάνω στη σάρκα του, και τότε παίρνοντας το σχήμα κάποιου άγνωστου συμβόλου.

Ο Ίβαρ αντάλλαξε ένα σιωπηλό βλέμμα με τον Τίμοθι κι ύστερα άπλωσε με προσοχή το χέρι του στην πόρτα. Ακούμπησε την παλάμη του στο ξύλο, με ανοιχτά δάχτυλα, κι έσπρωξε.

Η πόρτα έμεινε ακίνητη.

Ο Ίβαρ ξανακοίταξε το φίλο του και τα σημάδια έσβησαν, χάθηκαν απ' το δέρμα του. Σαν την παλίρροια, τα σύμβολα έρχονταν και φεύγαν. Το αγόρι τον είχε ρωτήσει πολλές φορές τι σήμαιναν αλλά ο πολεμιστής, σαν τελευταίος απόγονος της φυλής του, έλεγε πως τα σημάδια αυτά ήταν προσωπικά. Δεν ήθελε να κουβεντιάσει τη σημασία τους.

«Μα τι συμβαίνει;» ρώτησε ο Τίμοθι.

Ο Λέανδρος ήρθε και στάθηκε πίσω τους, πανύψηλος, και κούνησε το χέρι μπροστά στην πόρτα, που μονομιás άνοιξε διάπλατα.

«Οι πόρτες είναι πάντοτε έτσι μαγεμένες, ώστε ν' ανοί-

γουν μόνο για τους εκλεκτούς του αφέντη ή της αφέντρας τους. Αυτή η πόρτα, για παράδειγμα, δεν αναγνωρίζει τον Ίβαρ. Δε θα κατάφερε να την ανοίξει ποτέ. Για σένα όμως, αν σε είχε αναγνωρίσει, θα άνοιγε αμέσως πριν την αγγίξεις, από μόνη της, τη στιγμή που θα σήκωνες το χέρι σου».

Ο Τίμοθι τον κοίταξε συνοφρυωμένος. «Μα άνοιξε, δεν άνοιξε;» Έγνεψε προς την πόρτα, δείχνοντας το ξύλο στην άκρη της. «Δεν έχει νόημα όλο αυτό, Λέανδρε. Κοίτα πώς είναι μόνο. Ούτε κλειδαριά έχει ούτε καν σύρτη, για να μένει κλειστή. Οποιοσδήποτε την ανοίγει».

Ο Λέανδρος χάιδεψε πάλι τη γενειάδα του. «Όχι, άρχοντα Τίμοθι, όχι οποιοσδήποτε. Ο Ίβαρ δεν μπορεί να την ανοίξει. Ούτε κι εγώ ο ίδιος θα μπορούσα, αν η πόρτα δε με γνώριζε. Το ότι δεν έχεις μαγικές ικανότητες ας πούμε ότι το ξέραμε ήδη. Αλλά φαίνεται πως το όλο ζήτημα δεν είναι τόσο απλό. Για ν' ανοίγει η πόρτα μ' ένα σου σπρώξιμο, πάει να πει ότι το ξόρκι που 'ναι ενσωματωμένο στο ξύλο της δεν αντιλαμβάνεται την παρουσία σου καθόλου. Δεν... δεν ξέρω, ειλικρινά, πρώτη φορά βλέπω τέτοιο πράγμα».

Εκείνη τη στιγμή, μια σπίθα άστραψε στην καρδιά του Τίμοθι. Όλη του τη ζωή, κάθε φορά που αποτολμούσε να φανταστεί τον εαυτό του στα πλαίσια του κόσμου του πατέρα του, μια φράση συνήθως τον συνόδευε: *Λάθος της φύσης. Άχρηστος*. Κι ωστόσο, κοιτώντας πάλι την πόρτα, μέσα του σάλεψε αυτή η σπίθα, σαν ελπίδα ή απορία, μήπως τελικά το να είσαι τέρας δεν ήταν και τόσο κακό.

Η σπίθα αυτή έσβηνε γρήγορα τότε, θαμμένη κάτω απ' τα χρόνια που θα 'ταν αναγκασμένος απλώς να φαντάζεται τον άγνωστο κόσμο.

Όμως τώρα, βλέποντας τους φίλους του να στέκονται τριγύρω του –κι ακόμα βλέποντας τη μαγική πόρτα και τις αιωρούμενες λάμπες– ο Τίμοθι ένιωσε ένα κύμα ανακούφισης να τον πλημμυρίζει. Είχε έρθει προετοιμασμένος για οτιδήποτε, ακόμα και για να γυρίσει τρέχοντας πίσω στην Καρτερία, είχε αισθανθεί το φόβο να σφίγγει το λαιμό του. Κι ωστόσο ο φόβος είχε ξεορκιστεί, και τώρα εμπρός του έβλεπε ν' ανοίγονται μονάχα δυνατότητες, αμέτρητες δυνατότητες.

Ένα χαμόγελο απλώθηκε στο πρόσωπό του. Μπορεί το νησί να ήταν το σπίτι του αλλά μέσα σ' αυτή την έπαυλη παρήμενε κρυμμένη ολόκληρη η προσωπική του ιστορία, η κληρονομιά του πατέρα του. Ο Τίμοθι δεν είχε σκοπό να μείνει εδώ για πάντα, αλλά ήθελε να εξερευνήσει αυτό τον κόσμο. Κοίταξε τους τοίχους, τις πόρτες, και σκέφτηκε πόσο εύκολο θα ήταν να κρεμάσει μερικές λάμπες πετρελαίου για να βλέπει καλύτερα.

Ο Ίβαρ γλίστρησε μέσα στις σκιές. Ο Σέρινταν παρακολούθησε το φίλο του με αγωνία, με ένα μικρό πλοκάμι ατμού να βγαίνει σταθερά απ' το κεφάλι του, σαν από τσαγιέρα, και τα μάτια του έλαμπαν.

Το κοράκι έκρωξε, κι ο Τίμοθι γύρισε προς το μέρος του, μύτη με μύτη.

«Πολύ σιωπηλό σε βλέπω, μικρέ. Για πες – πώς σου φαίνεται;» ρώτησε ο Έντγκαρ.

Το βλέμμα του Τίμοθι γύρισε στο Λέανδρο, έπειτα στον Ίβαρ, και κατέληξε στο Σέρινταν. «Θέλω να δω κι άλλα» είπε, νιώθοντας τη γλυκιά ανατριχίλα της προσμονής. «Θέλω να δω τα πάντα».

Συνέχισε να προχωρεί στο διάδρομο, πολύ πιο γρήγο-

ρα τώρα, καταγράφοντας νοερά τη θέση κάθε πόρτας, κάθε διακοσμητικού ξυλόγλυπτου ακόμα και στην πιο μικρή επιφάνεια. Στο βάθος φαινόταν ένα παράθυρο, αλλά δεν έφτασαν ως εκεί. Στα μισά ο διάδρομος έστριβε κι ο Τίμοθι πήρε τη στροφή, και σε λίγο πήγαινε τόσο γρήγορα που σχεδόν έτρεχε. Ο Έντγκαρ έκρωξε κι άνοιξε τα φτερά του, πετώντας στο πλάι του ή κόβοντας κύκλους αποπάνω του.

Ο Τίμοθι ήθελε ν' ανοίξει κάθε πόρτα, να δει κάθε δωμάτιο, να κάνει μια λίστα στο μυαλό του με όλα όσα μάθαινε τώρα για τον πατέρα του, για τη μαγεία, γι' αυτό τον καινούριο κόσμο. Το να μεταμορφώσει αυτό το σπίτι έτσι ώστε ν' ανταποκρίνεται στις ανάγκες ενός αγοριού χωρίς ίχνος μαγικής δύναμης – αυτό κι αν θα 'ταν πρόκληση!

Κι ωστόσο, κατά κάποιον τρόπο, η πρόκληση αυτή τον γέμιζε ενθουσιασμό. Θα ήταν η μεγαλύτερη κατασκευή της ζωής του.

Στρίβοντας στον κυκεώνα των διαδρόμων, βρέθηκε ξαφνικά μπροστά σε μια στριφογυριστή σκάλα που οδηγούσε στην καρδιά της έπαυλης. Ο Ίβαρ στεκόταν στο πλευρό του – τον είχε προφτάσει, τρέχοντας χωρίς να λαχανιάσει ούτε στο ελάχιστο. Ο Σέρινταν ακολουθούσε τρίζοντας και βροντώντας με κάθε βήμα, πασχίζοντας να μην τους χάσει από τα μάτια του, ενώ απ' το κρανίο του έβγαινε πυκνός καπνός. Κι ο Λέανδρος βάδιζε στο κατόπι του με βήμα ταχύ, παρατηρώντας τους όλους με κατάπληξη.

Αν και υπήρχαν ένα σωρό μέρη ακόμα να εξερευνηήσει, ο Τίμοθι είχε μια άλλη προτεραιότητα που δεν μπορούσε να περιμένει. Το πρώτο που ήθελε να δει σίγουρα βρισκόταν στο ισόγειο. Άρχισε λοιπόν να κατεβαίνει δυο δυο τα σκαλιά, ρίχνοντας μια φευγαλέα ματιά στους πελώριους

πολυέλαιους που αιωρούνταν, λάμποντας με τη μαγική τους φλόγα σε κάθε όροφο που προσπερνούσε. Όταν έφτασε στον προθάλαμο, είδε ότι κι οι υπόλοιποι τον ακολουθούσαν. Ο Λέανδρος δεν πήγαινε και τόσο γρήγορα πια.

Ο μεγαλόσωμος μάγος έγειρε πάνω στην κουπαστή, κοιτώντας τον με απορία.

«Τίμοθι; Πώς στο καλό κατέβηκες τόσο γρήγορα τη σκάλα;»

Το αγόρι απόρησε κι αυτό με την ερώτηση, καθώς έβλεπε το Λέανδρο να κατεβαίνει τα σκαλιά με προσοχή, έχοντας μείνει πολύ πίσω. Μέχρι κι ο Σέρινταν τον είχε προσπεράσει, και στεκόταν τώρα στο πλατύσκαλο, ξεφυσώντας ατμό απ' όλα τα γρανάζια του.

«Μα δεν είναι και τόσο μεγάλη σκάλα» είπε ο Τίμοθι. «Γιατί πας τόσο αργά; Μήπως δεν αισθάνεσαι καλά;»

Ο Λέανδρος σταμάτησε για μια στιγμή και τον κάρφωσε με το βλέμμα, σαν να μην μπορούσε να εστιάσει. Ο πανύψηλος μάγος κουνιόταν ελαφρά πέρα δώθε. Έπειτα κοίταξε γύρω γύρω κι έπειτα προς τα πάνω, όπου κρεμόταν ένας γιγάντιος κεντρικός πολυέλαιος από κρύσταλλο. Η προσοχή του επανήλθε.

«Ήξερα ότι οι σκάλες αυτές ήταν μαγεμένες, απλά ποτέ δεν είχα καταλάβει το γιατί» είπε ο Λέανδρος. Κοίταξε τριγύρω του με θαυμασμό, κι έβγαλε ένα μικρό αλλά βροντερό γέλιο. «Η σκάλα αυτή είναι μαγεμένη. Ο Άργκους θα σκέφτηκε ότι οι καλεσμένοι του μπορεί να μην την έβρισκαν ακούκτως μεγαλοπρεπή κι έτσι... αποφάσισε να παίξει με τις αισθήσεις τους!»

Ο Τίμοθι δεν είχε ιδέα τι ήθελε να πει, αλλά έτσι κι αλλιώς τα λόγια του μάγου μετά βίας έφταναν στ' αυτιά του. Η

καρδιά του χτυπούσε όλο και πιο γρήγορα, και το στήθος του το έσφιγγαν ο ενθουσιασμός απ' τη μια και –έπρεπε να το παραδεχτεί– ο φόβος απ' την άλλη. Δεν είχε απαλλαγεί ακόμα οριστικά απ' το φόβο. Κρατώντας την ανάσα του, με τις τρίχες στο σβέρο του να ορθώνονται σε επιφυλακή κι ένα ζεστό μούδιασμα ν' απλώνεται σ' ολόκληρο το σώμα του, ο Τίμοθι γύρισε και στάθηκε μπροστά στην κολοσσιαία εξώπορτα.

Ο Έντγκαρ έκρωξε δυνατά πάνω απ' το κεφάλι του και πήγε και στάθηκε πάνω σ' ένα μεγάλο άγαλμα – το οποίο και παρίστανε ένα πλάσμα που όμοιό του ο Τίμοθι δεν είχε δει ποτέ στις περγαμηνές που του έφερνε ο πατέρας στο νησί.

«Πρόσεχε, μικρέ» τον προειδοποίησε το κοράκι.

Ο Τίμοθι προχώρησε προς την εξώπορτα, άπλωσε το χέρι του να την αγγίξει... κι ύστερα ξαφνικάπισωπάτησε, βλέποντας τη νευρώδη φιγούρα του Ίβαρ, που είχε εμφανιστεί απ' το πουθενά στο πλευρό του. Ο πολεμιστής έγειρε ανεπαίσθητα, φέρνοντας το πρόσωπό του στο ύψος του αγοριού.

«Είσαι βέβαιος για την απόφασή σου αυτή;» ρώτησε ο Ίβαρ.

Ο Τίμοθι πήρε μια βαθιά ανάσα. «Όχι. Δεν είμαι καθόλου βέβαιος. Όμως αυτό δεν πρόκειται να με σταματήσει».

Για μερικές στιγμές που φάνηκαν ατέλειωτες, ο πολεμιστής έμεινε να κοιτάει τον Τίμοθι κατάματα, με τα μεγάλα χρυσαφιά του μάτια που έλαμπαν με το δικό τους, μυστικό φως. Έπειτα, με αργές κινήσεις, ο Ίβαρ έγνεψε και παραμέρισε, ανοίγοντας το δρόμο για την πόρτα. Ο Τίμοθι ά-

πλωσε το χέρι του κι άγγιξε το παχύ, σκούρο ξύλο, με τις βαθιές χαραγματιές.

Κι έσπρωξε.

Η πόρτα άνοιξε διάπλατα.

Ο Τίμοθι ένιωσε τα σαγόνια του να πέφτουν, έμεινε μ' ανοιχτό το στόμα. Το σώμα του έμοιαζε να 'χει αποκτήσει άξαφνα δική του θέληση. Απ' το λαιμό του βγήκε μια πνιχτή ανάσα, σαν σφύριγμα.

Τα είδε όλα: τα μεγάλα πέτρινα σκαλοπάτια, που άρχιζαν απ' την εξώπορτα της έπαυλης κι οδηγούσαν στο κενό. Κάτι σαν μεταφορικό μέσο, ένα αλλόκοτο όχημα, αιωρούνταν στη βάση της σκάλας. Αν την κατέβαινε και δρασκελίζε το τελευταίο σκαλοπάτι θα βρισκόταν να πέφτει μέσα σε μια νυχτερινή άβυσσο, μια πώση εκατοντάδων μέτρων μέχρι τη βουνοπλαγιά όπου ήταν χτισμένη η έπαυλη. Ο Τίμοθι έστρεψε το κεφάλι μ' ένα τίναγμα κι είδε τα θεμέλια του σπιτιού, τη γωνία απ' όπου κρατιόταν ολόκληρη η αγκυροβολημένη στο βουνό έπαυλη, κι αναρωτήθηκε αν η κατασκευή αυτή υπήρχε για να μην καταρρεύσει το σπίτι ή για να το συγκρατεί και να μη φύγει πετώντας. Κάθε ίντσα αυτού του αρχιτεκτονήματος φώναζε «μαγεία».

Το βραδινό ουρανό τον χρωμάτιζαν λωρίδες μιας ασπριδερής παγερής λάμψης και, πίσω απ' αυτό το πέπλο, ξεπρόβαλλε ένας θόλος γεμάτος αστέρια και σφαίρες που αχνοφέγγαν σαν φαντάσματα – φεγγάρια ή κοντινοί πλανήτες. Ο Τίμοθι απέστρεψε το βλέμμα απ' τον ουρανό και κοίταξε κάτω, χαμηλά, πέρα απ' τη σκάλα, πέρα απ' τους πρόποδες του βουνού, κι αντίκρισε το χλωμό, αστραφτερό ουράνιο τόξο από φώτα και φωτάκια που τρεμόπαιζαν μέσα στο άναρχο, αχανές τοπίο της πόλης.

Το Άρκανουμ.

Η πατρίδα μου; αναρωτήθηκε.

Το θέαμα, η κάθε λεπτομέρεια, σου έκοβε την ανάσα. Όμως δεν ήταν έτοιμος να δρασκελίσει αυτή την άβυσσο, όχι ακόμα. Ο Τίμοθι Κέιντ γύρισε, έκλεισε πίσω του την πόρτα, και κοίταξε ξανά το σπίτι του πατέρα του. Τριγύρω του, στον προθάλαμο, στέκονταν οι φίλοι του. Ο Ίβαρ παραμόνευε μισοσκυμμένος πλάι στην πόρτα, σε επιφυλακή όπως πάντα. Ο Έντγκαρ είχε κουρνιαώσει στον ώμο του Σέρινταν, και τα κατάμαυρα λαμπερά του μάτια τον παρακολουθούσαν. Κι ο Λέανδρος, που μόλις είχε φτάσει στη βάση της στριφογυριστής σκάλας – κι αυτός τον κοίταζε με αγωνία.

Ο Τίμοθι χαμογέλασε. «Νομίζω ότι πρέπει να τα πάρω ένα ένα».

Μια βδομάδα αργότερα, ένα πανέμορφο πρωινό που τα αποδημητικά πουλιά γέμιζαν το γαλανό ουρανό με το τραγούδι τους, ο Λέανδρος επέστρεφε στην έπαυλη των Κέιντ, με μια τελείως διαφορετική αποστολή αυτήν τη φορά. Ο κόσμος εξακολουθούσε να θρηνεί την απώλεια του Άργκους Κέιντ, στη Βουλή εξακολουθούσαν ν' αναφέρονται στο μεγάλο μάγο σε κάθε συνεδρίαση, κι ακόμα κι οι πιο απεχθείς μαγικοί Οίκοι δήλωναν πίστη στο όνομά του. Κανείς απ' όλους αυτούς δε γνώριζε τα συγκλονιστικά γεγονότα που είχαν λάβει χώρα τη νύχτα εκείνη, όταν ο Λέανδρος Μάντοξ είχε έρθει στην έπαυλη για να βάλει μια τάξη στο χάος, για να μαζέψει τα τελευταία χαρτιά του φίλου του και για να τιμήσει τις τελευταίες του επιθυμίες.

Ο κόσμος δε γνώριζε ακόμα την ύπαρξη του Τίμοθι Κέιντ.

Ο Λέανδρος, από τη νύχτα εκείνη και μετά, πέραγε κάθε του βράδυ στο σπίτι στην κορυφή του Λόφου του Αυγούστου, κι ακόμα και την ημέρα, όποτε μπορούσε να ξεκλέψει έστω και μία ώρα απ' τα καθήκοντά του στο Πανεπιστήμιο του Σαιν Ζερμαίν, στην έπαυλη ξαναγύριζε. Παρέα με τον άγριο φίλο του Ίβαρ και μ' εκείνο το μεταλλικό πλάσμα, που η κάθε του κίνηση, η κάθε κουβέντα του εξακολουθούσε να προξενεί στο Λέανδρο κατάπληξη, ο Τίμοθι είχε κάνει πολλές διαδρομές από και προς το Νησί της Καρτερίας, φέρνοντας κάθε φορά πίσω κι άλλον εξοπλισμό απ' το εργαστήρι του. Ο Τίμοθι αντιμετώπιζε καθετί σ' αυτόν το νέο κόσμο σαν μια πρόκληση, σαν αίνιγμα που έπρεπε να λύσει, και σύντομα είχε προσαρμόσει την έπαυλη στις ανάγκες της μαγικής του αναπηρίας.

Αυτό το παιδί είναι το κάτι άλλο, σκεφτόταν τώρα ο Λέανδρος.

Καθισμένος στο ψηλό του κάθισμα, ο μάγος-οδηγός είχε τα δάχτυλα του ενός χεριού απλωμένα μπροστά του. Ηνία καταγάλανης ενέργειας κρατούσαν στον αέρα την άμαξα και την κατεύθυναν. Με το πρόσωπο κρυμμένο πίσω απ' το πέπλο του ο Καϊάφας ήταν πάντοτε αμίλητος, αν κι ο Λέανδρος ήξερε πως, κατά βάθος, ο δόλιος πρέπει να 'χε εξαντληθεί μετά από επτά ημέρες διαρκούς πηγαινέλα στον απόκρημνο Λόφο του Αυγούστου. Μια νοερή υπόμνηση – στον επόμενο μισθό του θα έπρεπε ν' αμειφθεί επιπλέον γι' αυτές τις πολύτιμες υπηρεσίες του.

Ο Λέανδρος έγειρε και κοίταξε απ' το παράθυρο της άμαξας, στύλωσε το βλέμμα στην κορυφή του βουνού, στο δυσδιάκριτο πυργίσκο που από κείνα τα ιλιγγιώδη ύψη όπου βρισκόταν έμοιαζε να τινάζεται ακόμα ψηλότερα

προς τον ουρανό. Μια παγωνιά έσφιξε την καρδιά του κι ο Λέανδρος έκλεισε για μια στιγμή τα μάτια. Οι μέρες αυτές είχαν περάσει μέσα σε τέτοιον ενθουσιασμό και τέτοια αναστάτωση, που ώρες ώρες σχεδόν ξεχνούσε τη θλίψη του για την απώλεια του φίλου και μέντορά του. Κι έπειτα, ξαφνικά, κάτι στο πρόσωπο του Τίμοθι του θύμιζε τον Άργκουσ, κάποια ανάμνηση του γερο-μάγου επέστρεφε στο νου του, σε ώρες σιωπηλές, κι η λύπη τον πλημμύριζε και πάλι.

«Ο χαμός του είναι ανοιχτή πληγή για όλους μας» ακούστηκε μια βραχνή φωνή δίπλα στο Λέανδρο – μια φωνή βαθιά και παγωμένη σαν τον ωκεανό.

Τα λόγια αυτά έφεραν κάτι σαν ανακούφιση στην καρδιά του Λέανδρου, και γνέφοντας καταφατικά γύρισε προς το μέρος του συνεπιβάτη του. Ο λόρδος Νικόδημος ήταν ένας υπεραιωνόβιος μάγος, πολύ πιο γέρος κι απ' τον ίδιο το μακαρίτη τον Άργκουσ, κι ωστόσο διέθετε ένα σφρίγος που έκρουβε καλά την ηλικία του. Είχε μακριά μαλλιά, σαν από λιωμένο ασήμι, ένα λεπτό μουστάκι που έφτανε ως το στήθος του, και μάτια γαλανά και διάφανα σαν το βαθύ στρώμα του πάγου. Δίπλα του ήταν καθισμένος ο γκριζος, άτριχος γάτος του, ο Αλάστωρ – ο ψυχανεμιστής του Νικόδημου. Η συνήθεια αυτή δεν ήταν διαδεδομένη σε όλους τους μάγους, και μια μόνο ματιά στο αποκρουστικό τούτο πλάσμα που γουργούριζε μακάρια, λειτούργησε σαν υπενθύμιση στο μυαλό του Λέανδρου: γι' αυτό είχε διαλέξει να μην έχει ψυχανεμιστή.

«Έχετε δίκιο, άρχοντά μου» αποκρίθηκε. Ήθελε να πει κι άλλα, να του εξηγήσει πως, ενώ ο Νικόδημος αναφερόταν στο ταλέντο του Άργκουσ, στις σπάνιες δεξιότητές του, εκείνος νοσταλγούσε πιο πολύ τον άνθρωπο κι όχι το

μάγο. Ότι ο Άργκουσ ήταν πάνω απ' όλα φίλος του. Όμως ήξερε πως ο Νικόδημος μ' αυτά τα λόγια ήταν σαν να του πρόσφερε τα συλλυπητήριά του, κι έτσι δεν είπε τίποτα.

Για κάμποση ώρα κάθονταν σιωπηλοί ο ένας δίπλα στον άλλον, καθώς ο Καϊάφας οδηγούσε την άμαξα πάνω στο λόφο. Ο Λέανδρος ήξερε πως ήταν τεράστια τιμή να 'χει στο πλευρό του το Νικόδημο. Ο άντρας αυτός ήταν ο Μέγας Μάγιστρος του Τάγματος του Αλχαζρέντ, της μαγικής συντεχνίας στην οποία ανήκε ο Άργκουσ και της οποίας ο Λέανδρος ήταν ακόμα μέλος. Ο Νικόδημος ήταν ένα απ' τα ισχυρότερα πρόσωπα στη Βουλή των Μάγων κι έχαιρε μεγάλου σεβασμού, τόσο ως διπλωμάτης όσο κι ως μάγος.

Ο κόσμος διαιρούνταν με δύο τρόπους: σε κράτη και σε μαγικούς Οίκους. Το Άρκανουμ ήταν η πρωτεύουσα του κράτους του Σάντερλαντ, ωστόσο με τα χρόνια η έννοια του κράτους είχε παρακμάσει, καθώς οι μαγικοί Οίκοι άρχισαν να εξαπλώνονται απ' άκρη σ' άκρη. Σε κάθε κράτος πια υπήρχαν κάτοικοι-μέλη διαφορετικών Οίκων, και η κρατική εξουσία ουσιαστικά ασκούνταν όχι από κάποιο μονάρχη αλλά από τη Βουλή των Μάγων.

Μέσα στην ίδια την άμαξα του Λέανδρου, λοιπόν, αυτή την όμορφη, ηλιόλουστη μέρα, καθόταν ένας απ' τους ισχυρότερους ανθρώπους στον κόσμο.

Ο λόρδος Νικόδημος ανακάθισε στο αφράτο μαξιλάρι, είτε επειδή ένιωθε άβολα είτε από ανυπομονησία. Ο Λέανδρος έριξε μια κλεφτή ματιά προς το μέρος του κι ένιωσε την ανησυχία του να φουντώνει. Ο Μέγας Μάγιστρος είχε δεχτεί να τον συνοδεύσει στην έπαυλη των Κέιντ και μάλιστα με τη δική του άμαξα, για να μην τραβήξουν την προσοχή. Όταν ο Λέανδρος του 'χε πει την αλήθεια για το παιδί, ο

Νικόδημος είχε συμφωνήσει πως η απόφασή του να το φέρει σ' αυτό τον κόσμο ήταν σωστή αλλά τον είχε συγχρόνως προειδοποιήσει πως, αν αληθεύαν τα όσα του είχε πει για το αγόρι, πιθανώς οι φόβοι του Άργκους Κέιντ να ήταν βάσιμοι.

Αν αληθεύαν... σκέφτηκε τώρα ο Λέανδρος. Ο Νικόδημος ήθελε να γνωρίσει αυτοπροσώπως το παιδί. Και γιατί όχι, άλλωστε – παρά την αναπηρία του, το αγόρι ήταν κληρονομικώ δικαίω μέλος του Τάγματος του Αλχαζρέντ. Ο Νικόδημος ήθελε να δει τον απόγονο του Άργκους Κέιντ με τα ίδια του τα μάτια, για να διαπιστώσει αν ήταν αλήθεια πως έπασχε απ' αυτή την... πάθηση.

Ο οδηγός έφερε την άμαξα μπροστά στα σκαλοπάτια της εξώθυρας των Κέιντ και την κράτησε εκεί, να αιωρείται πάνω απ' το πρώτο σκαλί. Ο Λέανδρος είχε την αίσθηση πως η άμαξα σήμερα ήταν ακόμα πιο σταθερή στο πέταγμά της απ' ό,τι συνήθως, κι αναρωτήθηκε αν η επιπλέον προσπάθεια του Καϊάφα είχε να κάνει με τον εκλεκτό συνεπιβάτη.

Ο Λέανδρος βγήκε από την άμαξα και κράτησε ανοιχτή την πόρτα για το Νικόδημο, ο οποίος, αρπάζοντας τη γάτα στην αγκαλιά του, βγήκε απ' το όχημα με πολύ μεγαλύτερη άνεση απ' αυτήν που θα επέτρεπε κανονικά η ηλικία του. Σαν τους μάγους των αρχαίων χρόνων, ο Νικόδημος έμοιαζε να 'ναι άφθαρτος απ' το χρόνο. Ούτε στα πιο τρελά του όνειρα ο Λέανδρος δε θα 'φτανε στο νυχάκι των μαγικών του δυνάμεων, αλλά η έρευνα και η δουλειά του τον ικανοποιούσαν και με το παραπάνω. Ωστόσο, ήταν μια παρηγοριά να 'χεις Μάγιστρο του Οίκου σου ένα μάγο τόσο ισχυρό όσο ο Νικόδημος.

«Μπορείς να αναπαυθείς, αν θέλεις, Καϊάφα» είπε ο Λέανδρος στο μάγο-οδηγό του.

Ο Καϊάφας κούνησε το κεφάλι, αλλά δε γύρισε –παρά το πέπλο που του κάλυπτε τα μάτια– προς το μέρος του εργοδότη του και της έπαυλης των Κέιντ, σαν να μην ήταν άξιος ν' αντικρίσει τα όσα διαδραματιζόνταν εκεί πέρα.

Οι δυο μάγοι του Αλχαζρέντ ανέβηκαν μαζί τα πέτρινα σκαλοπάτια. Ο Λέανδρος ύψωσε το χέρι μπροστά στην πόρτα, που άνοιξε μονομιάς. Μόλις μπήκαν στο σπίτι, ο Νικόδημος σταμάτησε για λίγο, έριξε μια ματιά τριγύρω στον προθάλαμο και κρυφογέλασε, με μια λάμψη να φωτίζει τα μάτια του. Έπειτα άφησε τον Αλάστωρ να πηδήξει στο πάτωμα, κι ο γάτος έτρεξε αμέσως στην άλλη άκρη της αίθουσας κι άρχισε να εξερευνά το σπίτι. Ο Νικόδημος χάιδεψε το μακρύ μουστάκι του.

Ο Λέανδρος έκλεισε μ' ένα νεύμα την πόρτα πίσω τους, απαλλάσσοντάς τους απ' την αντηλιά κι απ' τον αέρα. Με μια πρώτη ματιά, ο χώρος δε διέφερε σε τίποτα απ' ό,τι όταν ήταν ζωντανός ο Άργκος, κι ωστόσο ήξερε ότι ο Μέγας Μάγιστρος θα διαπίστωνε και τις πιο ανεπαίσθητες αποκλίσεις μέσα σε δευτερόλεπτα.

«Τι πράγμα;...» πήγε να πει ο Νικόδημος, με μια σκυθρωπή γκριμάτσα να ρυτιδώνει το πάνσοφο πρόσωπό του. «Αυτά τα φώτα – τι είναι;»

Ο Νικόδημος διέσχισε τον προθάλαμο και στάθηκε μπροστά σε μια ξύλινη κατασκευή που είχε στην κορυφή της ένα λεπτό, γυάλινο εργαλείο. Μέσα στο γυαλί έκαιγε μια φωτιά, όμως δεν ήταν στοιχειοφωτιά.

«Αυτό είναι μια λάμπα πετρελαίου, άρχοντά μου» είπε ο Λέανδρος.

Ο Νικόδημος κοίταξε πάλι ολόγυρα, αποτυπώνοντας και τις υπόλοιπες λάμπες πετρελαίου στα διάφορα σημεία της αίθουσας – δυο απ' αυτές ήταν στερεωμένες στους τοίχους, μια άλλη στεκόταν σ' ένα τραπεζάκι, κάτω από έναν καθρέφτη, και μια τρίτη την είχε δέσει κάποιος στο κεφάλι ενός απ' τους διακοσμητικούς γρύπες, στην κουπαστή της σκάλας.

«Μα... μα οι φλόγες αυτές... είναι πεινασμένη φωτιά, το εργαλείο κάθε καταστροφής!» είπε αποσβολωμένος ο Μάγιστρος.

«Πράγματι». Ο Λέανδρος έγνεφε όλο περηφάνια, σαν να 'τανε δικός του γιος ο Τίμοθι. «Είναι τετραπέρατο αυτό το παιδί. Κατάφερε όχι μόνο να τιθασεύσει την πεινασμένη φωτιά αλλά και να τη χρησιμοποιήσει προς όφελός του, όπως εμείς οι μάγοι κάνουμε με τη στοιχειοφωτιά. Και πού να δείτε την κουζίνα – εκεί έχει κάνει τις περισσότερες αλλαγές. Μην μπορώντας, βλέπετε, να χρησιμοποιήσει το μαγικό φούρνο, έφτιαξε μια δική του κατασκευή για να μαγειρεύει, μ' έναν ολόκληρο μηχανικό κλίβανο. Και το μπάνιο, κι αυτό είναι ένα θαύμα. Του άνοιξα μια υδροπηγή και το αγόρι κάθισε και με τους σωλήνες και με τα διάφορα εξαρτήματά του έφτιαξε ένα κανονικό λουτρό».

Ο Νικόδημος ανοιγόκλεισε τα μάτια σαστισμένος, προσπαθώντας προφανώς ν' ανακτήσει την αυτοκυριαρχία του. «Κι όλα αυτά τα έκανε μέσα σε μια βδομάδα;»

«Και λιγότερο. Μέσα σε λίγες μέρες. Τα πιο πολλά απ' τα υλικά τα 'φερε απ' το εργαστήρι του – κάποια ήταν παλιότερες κατασκευές του».

Ο Λέανδρος είχε πολλά να πει ακόμα, αλλά δεν πρόλαβε. Απ' το διάδρομο στ' αριστερά της σκάλας ακούστηκε

μια μεταλλική κλαγγή και ξαφνικά στην αίθουσα εισέβαλε ο Σέρινταν. Το κεφάλι του τραμπαλιζόταν σαν τρελό και τα μάτια του έλαμπαν, κατακόκκινα, καθώς έτρεχε να τους προϋπαντήσει.

«Καλή σας μέρα» είπε ο Σέρινταν με τη βραχνή φωνή του, κάνοντας μια βαθιά υπόκλιση. «Καλά σας άκουσα να μπαίνετε. Άρχοντα Μάντοξ, καλωσορίσατε και πάλι. Κι ο άρχοντας που σας συνοδεύει, να υποθέσω ότι είναι ο λόρδος Νικόδημος; Μεγάλη μου τιμή, άρχοντά μου».

Ο Λέανδρος χαμογέλασε νευρικά, ελπίζοντας πως η γενειάδα θα έκρυβε την έκφραση του προσώπου του. Είχε ασχοληθεί κάμποσο με το Σέρινταν, μαθαίνοντάς του καλούς τρόπους – κι ήταν καλός και πειθήνιος μαθητής, τα 'παιρνε γρήγορα.

Για μερικές στιγμές ο Νικόδημος απόμεινε να καρφώνει αμίλητος το Σέρινταν με τα παγερά γαλάζια μάτια του, χαϊδεύοντας τις άκριες των μουστακιών του. Ντυμένος μ' ένα μακρύ, σμαραγδένιο μανδύα, ο Μέγας Μάγιστρος ήταν μια επιβλητική φιγούρα, κι ο Λέανδρος θαύμασε για πολλοστή φορά την ικανότητα του μάγου να διατηρεί την ψυχραιμία του ακόμα και στις πιο απίθανες συνθήκες.

Αργά και σκεφτικά, ο Νικόδημος απέστρεψε το βλέμμα απ' το Σέρινταν και κοίταξε ψηλά, την κεντρική σκάλα, θαρρείς κι η όρασή του διαπερνούσε τοίχους και πατώματα, φτάνοντας μέχρι το εργαστήριο του Τίμοθι, στην καρδιά της έπαυλης.

«Θέλω να δω το παιδί» είπε ο Νικόδημος.

Ο Λέανδρος έγνεψε βιαστικά. «Και βέβαια, άρχοντά μου. Αμέσως». Έπειτα γύρισε στο Σέρινταν και του είπε: «Αν θα μπορούσες να ειδοποιήσεις το φίλο σου –».

Άξαφνα τον αέρα τάραξαν απανωτά ουρλιαχτά, πολεμικές ιαχές που ξεχύνονταν απ' τον πάνω όροφο κι αντιλαλούσαν στους τοίχους και στις σκάλες. Ακούστηκε ήχος ξύλου που ραγίζει και, κάπου μακριά, γυαλιά να σπάζουν. Ο Λέανδρος γύρισε ακριβώς τη στιγμή που ο Ίβαρ, ο Αζουριανός πολεμιστής, εκσφενδονιζόταν σαν τσουβάλι πάνω στην ξύλινη κουπαστή, κόβοντάς τη στα δυο. Ο άγριος βρέθηκε να πέφτει με το κεφάλι, κι οι σκιές τρέχαν απάνω στο κορμί του – πότε ορατό πότε αόρατο. Τα σχέδια τώρα σφάδαζαν στο δέρμα του σαν φίδια. Με μια αξιοθαύμαστη ευλυγισία, ο Ίβαρ έκανε μια τούμπα στον αέρα κι όπως έπεφτε με φόρα τινάχτηκε, άπλωσε το χέρι και γραπώθηκε απ' την κουπαστή της σκάλας.

Και μονομιάς άρχισε ν' ανεβαίνει και πάλι, πηδώντας σαν αϊλουρος.

«Για όνομα του Αλχαζρέντ, τι βλέπουνε τα μάτια μου;» ρώτησε αγριεμένος ο Νικόδημος. «Εκείνο... εκείνο εκεί το πλάσμα – δεν είναι δυνατό... Αφού όλοι οι άγριοι αφανίστηκαν!»

«Όχι όλοι» ψέλλισε ο Λέανδρος, αν κι ο Νικόδημος δε μονοπωλούσε πια την προσοχή του. Η φωνή του Έντγκαρ έφτασε απελπισμένη ως τον προθάλαμο, και το κοράκι πέταξε ξαφνικά πάνω απ' τα κεφάλια τους, κόβοντας κύκλους γύρω απ' τον πολυέλαιο.

«Γρήγορα μάγε, γρήγορα!» φώναξε το πουλί. «Εισβολείς! Κρα! Κρα! Δολοφόνοι!»

Η τελευταία λέξη τού πάγωσε το αίμα. Πήγε ν' ανέβει τη σκάλα αλλά στο πρώτο σκαλί κοίταξε πάλι προς τα πάνω. Άκουσε τον Τίμοθι να φωνάζει τ' όνομά του και την ίδια στιγμή είδε το αγόρι. Ο Τιμ κατέβαινε τρέχοντας τις

σκάλες, δυο δυο, τρεις τρεις, άλλοτε γλιστρώντας στην κου-
παστή – οτιδήποτε για να προλάβει να κατέβει.

Και πίσω ακολουθούσαν οι εισβολείς. Δολοφόνοι, είχε
φωνάζει ο Έντγκαρ. Τρεις στην αρχή, κι έπειτα τέσσερις,
και τέλος ο Λέανδρος είδε τον πέμπτο και τον έκτο. Ήταν
Κουζκοτέκοι, μέλη μιας φυλής μικροσκοπικών μάγων
–άντρες και γυναίκες κοντοί και λεπτοκαμωμένοι σαν παι-
δάκια– κι ωστόσο ακόμα πιο βάρβαρων απ' τη θρυλική φυ-
λή των Αζούρα.

Οι Κουζκοτέκοι εισβολείς έτρεχαν με τα τέσσερα, σαν
ζώα, πηδούσαν απ' το ένα μέρος της σκάλας στο άλλο, κα-
τέβαιναν τους ορόφους με βουτιές. Ένας τους βρέθηκε μ'
έναν πήδο κρεμασμένος στον πολυέλαιο, που κουδούνισε
μελωδικά απ' το τράνταγμα.

Γελώντας δίχως ήχο, όρμησαν στο αγόρι. Κι ο Τίμοθι
Κέιντ, χωρίς την παραμικρή μαγική ικανότητα, ήταν ολότε-
λα αβοήθητος.